

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

X. tečaj.

V Gorici, 1891.

3. zvezek.

Nagibi k ljubezni do bližnjega.

(Dalje in konec.)

Kerščanska ljubezen do bližnjega je drugič tudi zato potrebna in imenitna čednost, ker je znamenje in tako rekoč spričevalo, da milost božja v nas prebiva. Človek ne ve, ali je pred Bogom ljubezni ali sovraštva vreden. Ali prebiva Bog v nas na sedežu milosti, kateri nas bo v večnosti napajal s svojo ljubeznivo dobroto, ali na sodnjem stolu, kateri nam bo v svoji ostri pravičnosti povračeval po naših hudobijah? Kedo more to vedeti? Svet sicer ne razume, kaj je strašnega v tem prašanji; pač pa razumejo duše, ketere so vzgojene na terdni podlagi kerščanske vere in znajo duhovne in čeznatorne reči prav ceniti. Za tako dušo ni nič bolj veselega in bolj tolažilnega, kaker to, da more sama sebi reči: „Bog je z menoj. Jaz sem njegova nevesta in prijateljica.“ Ali da se more kaj tacega sklepati, ako ne z neovergljivo gotovostjo, vsaj s zanesljivo verjetnostjo, za to je treba posebnih znamenj. Eno izmej najlepših tacih znamenj pa je ravno ljubezen do bližnjega. Tega nas uči Apostelj ljubezni, ko pravi: „Ako se ljubimo mej seboj, Bog prebiva v nas, in njegova ljubezen v nas je popolna. — Bog je ljubezen, in ke-

dor ostane v ljubezni, ostane v Bogu in Bog v njem.“ Ljubezen do Boga se naj lepše razodeva v ljubezni do bližnjega, kteri ne more biti ločena od ljubezni božje, kaker smo zgoraj rekli. Zato je ljubezen do bližnjega, kaker pravi sveti Apostelj, znamenje, da Bog prebiva v nas in mi v njem. In Jezus Kristus je rekel, da, kedor izpolnjuje njegovo voljo in voljo njegovega nebeškega Očeta, tisti mu je učenec in brat in sestra in oče in mati in vse. Kaj pa je njegova volja? Da se ljubimo mej seboj, kaker je on nas ljubil. Nobene zapovedi nam ni tolikrat ponavljal in tako živo priporočal, kaker ljubezen do bližnjega. Ta ljubezen je bila jedro njegovega nauka, njegovih opominjevanj, njegovih izgledov, njegove molitve k nebeškemu Očetu. Ali mari ne želimo vsi, da bi Bog sè svojo milostjo v nas prebival in da bi mogli tudi mi z nekako zaněsljivostjo v sebi gojiti to tolažilno misel? Ljubimo svoje brate in nikar se ne vtrudimo to čednost v svojih sercih čezdalje bolj vterjevati. Objemimo vse v Kristusu Jezusu, poterpimo ž njihovimi slabostmi, ljubeznivo prenašajmo vsako krivico, pospešujmo njihovo časno in večno srečo, vedno jih izročujmo božjemu neskončnemu vsmiljenju. Brez ljubezni do bližnjega nam vse drugo nič ne koristi; in tudi, ke bi imeli vse druge nebeške darove, ne bi mogli še vedeti, ali prebiva v nas milost božja ali ne. Tako pravi sveti Apostelj: „Ke bi govoril vse človeške in angeljske jezike, ako nimam ljubezni, sem kaker brenčec bron ali zvonec zvon. In ke bi imel preroškega duha in bi razumel vse skrivnosti in vse vednosti; in ke bi imel vso vero tako, da bi gore prestavljal, ako nimam ljubezni, nisem nič. In ke bi razdelil vse kar imam in bi dal celò svoje telo, da bi zgorelo, ako nimam ljubezni, nič mi ne pomaga.“ (Kor. 13. 1-3.) Kako potrebna tedej in kako imenitna je kerščanska ljubezen do bližnjega! Ali ni to mogočen nagib, da se te čednosti sè vsim sercem poprimemo in jo nevtrudljivo v djanji izpolnjujemo?

Tretjič je kerščanska ljubezen tudi še za to tako potrebna in imenitna, ker je znamenje našega izvoljenja za nebeško kraljestvo. Dvojne verste ljudi razloči vsegavedno oko božje: eni so zapisani v bukve življenja, drugi pa ne. V katero versto spadamo mi? Ali smo izvoljeni od Boga, da se bomo vekomaj pri njem veselili v slavi svetnikov, ali smo v številu zaverženih, ki bomo morali daleč od njega v večnih bolečinah terpeti ter brez vsake koristi in brez vsacega upanja pokoriti se za svoje grehe? Strašno prašanje tudi to, ki mora do živega pretresti vsacega,

kedor ima še kaj vere v sebi. Pa dobri Bog je hotel, da imamo tudi v tem obziru neka znamenja, iz katerih moremo zanesljivo sklepati, kako je z nami. Eno naj boljših tacih znamenj je ljubezen do bližnjega. „V tej ljubezni se posvečujejo imena izvoljenih“, piše sveti Paskazij, to je, ljubezen do bližnjega vpisuje naša imena v bukve življenja. Sveti apostelj Janez pravi: „Ona je, ki loči otroke božie od otrok hudičevih“. In zares, ako duša želi, da jo Bog zapiše v bukve tistih, ki so izvoljeni za večno slavo, mora skerbeti za to, da bo podobna pervaku izvoljenih, Jezusu Kristusu. Zakaj kedo more pričakovati, da bo podoben Jezusu v prihodnjem življenji, ako mu v sedanjem ne mara podoben postati? Pa Jezus Kristus je bil poln ljubezni do ljudi. Celo njegovo življenje ni bilo družega, kaker žertvovalna ljubezen za blager človeštva. Kaj ga je gnalo v tako strašne martre in v tako grozovito smert na sramotnem križi? Ljubezen do rodu človeškega je bila. In ravno ljubezen nas pred vsim drugim njemu podobne dela. Še le takrat smemo po pravici misliti, da smo v srečnem številu izvoljenih, ako bomo v kerščanski ljubezni njega posnemali. To nam pričajo vsi, kateri so se v duhu svetosti s tega sveta ločili, zakaj vsi so se na vso moč vadili v kerščanski ljubezni, da lahko rečemo, v tej čednosti so bili vsi pravi junaki. Ali ne želimo tudi mi zagotoviti si večno izveličanje? Ali ne želimo tudi mi živeti v veselem upanji, da smo v številu izvoljenih božjih, da smo zapisani v bukve življenja, katerim je pripravljeno večno veselje v slavi nebeški? Posnemajmo nebeški izgled našega Gospoda Jezusa Kristusa. Ljubimo svojega bližnjega povsod in v vseh okoliščinah našega življenja. Zatirajmo svoje hudobno nagnjenje in zoperstavljajmo se svoji spačeni in sprideni natori. Ne poslušajmo njenega zapeljivega prilizovanja. Ona bi nas pri vsaki priložnosti rada premotila, da prelomimo to veliko zapoved. Oj, sovražniki našega izveličanja so zviti. Oni znajo zagovarjati vsaki greh. Odstranimo tedej iz svojega serca vso sebičnost in samoljubje in nevoščljivost in meržnjo in zlovoljnost in sovraštvo in maščevanje. Spomnimo se, da smo otroci tistega očeta Serafinskega, kateri je Boga čez vse ljubil, kateri je bil pa tudi do svojega bližnjega poln ljubezni. Skažimo se, da smo zares njegovi otroci, ne samo po imenu, ampak tudi, in še posebno, po kerščanski ljubezni. Vedimo, da naš bližnji je naš brat v Bogu in njegovem Sinu Jezusu Kristusu, in ljubimo ga prav odkritoserčno celò takrat, keder vidimo, da

je poln napak in slabih lastnosti, ali da je naš sovražnik. Saj ravno to je cvet kerščanske ljubezni, takrat je naj plemenitejša, keder se pokaže, da prihaja iz čeznatornih nagibov. Takrat ravno je naj bolj častitljiva in naj bolj zaslužljiva pred Bogom. Naj nas nagiblje ta njena visokost, da si bomo postavili kerščansko ljubezen za glavno vodilo svojega sedanjega življenja na zemlji, in ta nebeška čednost nam bo zastava našega prihodnjega, večnega življenja v nebesih.

P. E. T.

Življenje

*tretjerednice svete Marije Frančiške
od petih Jezusovih ran.*

VI. POGlavJE.

Služabnica božja zopet nevarno zboli.

S tem ker je sprejela Marija Frančiška redovno obleko, se ni v njenih domačih opravkih nič spremenilo. Tudi oče jej ni prav nič zljajšal dela, ki je bilo kmalu pretežavno za bolešno in šibko devico, tako da je iz novega začela kri bljuvati. To prestraši očeta, da začne misliti, kako bi jej preskerbel primernejše delo. Domači se obernejo do p. Feliksa ter ga prosijo, naj jej dobi priložnost, da bi se mogla izučiti šivanja in družih tacih ženskih ročnih del, češ, ta opravila bi ne škodovala njenemu zdravju, vendar bi si pa mogla marisikaj zaslužiti. Pater Feliks se precej loti te reči ter priporoči Marijo Frančiško gospé Brigiti de Vincentiis, ki se je bila pred kratkim omožila z Jožefom Gurgitanom, premožnim, pa ravno tako bogaboječim gospodom, kaker je bila sama. Ker njen mož ni imel nič proti temu, vzela je ta dobra gospa Marijo Frančiško v nauk. Storila je to iz priljudnosti, vendar pa tudi z nekim notranjim veseljem in zadovoljnostjo, ker jej je rekel p. Feliks, da jej priporoča nedolžno, čisto dušo, ki je vredna, da se je gospa Brigita vsmili in

skerbi za njo. In res ta dobrotnica je pozneje sama spričevala o naši svetnici: „Božja služabnica je bila skozi vsa tri leta, katera je hodila k meni, na veselje in v spodbudo meni in mojemu možu; zakaj res je bila angelj v svojem govorjenji, kaker tudi v vsem svojem djanji in nahanji. Govorila je vedno o Bogu, o Mariji in o svetnikih, ko je imela svoje roke pri delu. V vseh treh letih ni minil dan, da bi me mej delom ne bila prosila, naj jo pustim za nekaj časa v samotno izbico, kjer bo premišljevala. Če sem jo potem videla klečati vso zamaknjeno v molitev, moralo se je vzbuditi v mojem serci veliko spoštovanje do nje. To spoštovanje je vedno bolj raslo noter do njene smerti. Tudi se spominjam iz teh let treh njenih prerokovanj, ki so se tudi izpolnila. Ne da bi bila še sama o tem kaj vedela, rekla mi je kar odločno: „Gospa učiteljica, Bog vas je blagoslovil z dečkom; imenoval se bo Kajetan.“ Ravno tako mi je rekla drugo in tretje leto. Vsi trije otroci so bili dečki, in dobili imena, katera mi je naprej povedala.“

Vsa ta tri leta je bil njen oče popolnoma tih in miren, — čemer se je pač čuditi, če pomislimo njegov značaj! Seveda mu je težko délo, da je bil ves ta čas za domače delo in njegov dobiček, kaker zgubljen. Spoznal pa je tudi, da pred časom ne sme vzeti svoje hčere dobri družini Gurgitanovi, če neče biti nevljuden. Ko je pa zapazil, da se je Marija Frančiška do dobrega izučila šivanja in družih takih ročnih del, hotel jo je zopet doma imeti ter je mislil, kako bi mu njeno delo donášalo več dobička. In tako se je za njo zopet pričelo novo terpljenje! Oče ni dal ne sebi, ne drugim miru; tekal je po vsem mestu sam, da bi dobil od vseh strani dela za svojo hčer. Njena spretnost in vestna marljivost, ki je vse zadovoljila, njeno prikupljivo vedenje in morebiti tudi neka notranja zadovoljnost, češ, da jim dela „svetnica“ obleko, — za tako je vže povsod na okoli slovela, — vse to je pripomoglo, da je imela v hiši vedno čez glavo naročenega dela. Če je hotela vsem vstreči, morala je delati čez svoje moči. Nasledki so se kmalu pokazali. Zopet je jela kri bljuvati in zbolela je tako nevarno, da so jo prevideli sè sv. zakramenti za vmirajoče. Tudi zdravniki so rekli, da za njo ni več zdravila, ker se je je lotila jetika.

Ta sodba zdravnikov je Marijo Frančiško le razveselila. „Še na misel jej ni prišlo,“ — spričuje neki častitljiv mašnik, — „da bi bila zavoljo tega žalostna. Marveč v zavesti, da je, spol-

njevaje voljo svojega očeta, spolnila tudi božjo voljo, slišal si jo vedno hvaliti Boga, da je ž njo tako obernil.“ — Naj bi bil pač ta žalostni stan dobre hčerke omečil terdo očetovo serce! Naj bi bilo novo groženje p. Feliksa, s katerim mu je zapretil božjo kazen, padlo na rodovitno zemljo! Pa žalibog da je skopost strast, ki zapelje človeka tako daleč, da zataji celo vero, ne le ljubezni do domačih, kaker pravi sv. pismo.

Vender je sveta terpinka tudi zdaj še ozdravela, če tudi so zdravniki rekli, da ni več zdravila zanjo. To pa se je zgodilo po čudeži na priprošnje sv. Paškalka Bajlonskega, keterega je naša svetnica mej drugimi svetniki iz ređa sv. Frančiška posebno častila ter se mu tudi v tej bolezni priporočala. Ko je svetnica ležala v smertnih britkosti in so okoli stoječi pričakovali bližnje smerti, prikaže se ji sv. Paškalk ter jej reče: „Marija Frančiška, vstani! Popolnoma si zdrava!“ Po teh besedah jo blagoslovi in zgine. Vsi okoli stoječi so ostermeli, ko se bolnica v postelji skloni, mater pokliče, in reče: „Dajte mi obleko, da se napravim; zakaj sv. Paškalk mi je rekel, da sem zdrava!“ Pri vsakem drugem bolniku bi bili mislili, da se mu v glavi meša; naši svetnici pa so dali njeno obleko ter se je napravila, vstala in bila popolnoma zdrava!

Precej je poleg svojih vsakdanjih pobožnosti pričela tudi bolj lahka dela opravljati. Očeta je skušnja nekoliko zmodrila; ni je več tako nevsmiljeno preoblagal. Pa dobra hčerka mu je pomagala z delom, koliker je mogla. Ni pa tudi nigdar kazala nejevolje do kakega dela. Le včasih je njeno tanko vest napadel strah, da se svojim delom, posebno z olepšavanjem pospešuje žensko ničemernost. Ta strah je razodela res svojemu spovedniku, ki pa jo je potolažil, da od njene strani ni to nič pregrešnega niti najmanjša nepopolnost. To je veljalo o nji tem bolj, ker je neprenehoma Bogu darovala svoja dela, ter bila v mislih vedno z Bogom združena. „Glej, ljuba sestra,“ — tako je rekla pogostokrat svoji tovarišici Mariji Feliciji, „kaker ta igla globoko vbada v avbico, tako je zbadala ternova krona Jezusovo glavo.“ In take misli so jo dostikrat tako prevzele, da se je britke razjokala.

VII. POGlavJE.

Čeznatorne milosti. — Don Salvator.

Vže smo omenili neketere čeznatorne milosti, s katerimi je Bog obdaril od otročjih let svojo zvesto služabnico. Tukaj jih hočemo omeniti še nekaj, s katerimi jo je osrečil kmalu po vstopu v red. Ena takih čeznatornih milosti je bila pogosto zama knjen je, ko je premišljevala Kristusovo terpljenje. O tem spričuje njena sestra tako: „Najljubša pobožnost Marije Frančiške je bila ta, da je molila vsaki dan sv. križev pot v cerkvi patrov aljkantarincev, kamer je tudi najraje zahajala. Vsi, ki so obiskovali to pobožnost in bili priče, morejo poterediti, da jo je premišljevanje Jezusovega terpljenja prevzelo. kaker bi sama čutila vse bolečine. Obleдела je in pričela britko jokati. Pri tretji ali četerti postaji — včasih vže pri drugi — se je, kaker mertva, zgrudila na tla, — in tako zamaknjena po več ur ostala. Včasih se je celo prigodilo, da so jo ljudje imeli za mertvo. Le povelje njenega spovednika jo je zdramilo iz tega stanú. Prigodilo se je tudi, da se je zgrudila tako nesrečno, da so okoli stoječi menili, da si je zdrobila kak ud. Ali berž je prišla zopet k zavesti, kaker hitro jej je vkazal spovednik ter znamenje sv. križa storil nad njo. — Če so molili doma to pobožnost, zapazili so domači, kako jej je žarelo lice od sočutja do Jezusovega terpljenja. Pogostokrat je doseglo toliko stopinjo, da ga ni mogla več zaderževati. Hitela je proč od domačih v stransko izbo, tam se je bridko razjokala. Vender jej je delo jako težko, ker ni mogla prikrivati ljudskim očem svojega sočutja z britkim Jezusovim terpljenjem. Zato je goreče prosila Boga, naj jej odzame to milost. In Bog je vslišal njeno prošnjo. Več ni omedlevala pri premišljevanji Jezusovega terpljenja. le solze so ji ostale in neko žarenje obličja od notranje gorkote.

Njeno občevanje angeljem varihom smo že omenili. Pa Jezus je svojo nevesto vredno spoznal, da se jej od časa do časa tudi sam prikaže v človeški podobi ter jo potolaži. — Kmalu potem, ko si je bila p. Feliksa izvolila za duhovnega vodnika, je šla neko jutro prav zgodaj v cerkev. Kar sliši neznan glas, ki jo pozdravi: „Hvaljen bodi Jezus in Marija! kam greš Frančiška?“

Na ta pozdrav, ki je na skrivnost, čuden način presunil

in pretresel njeno dušo, obstoji in pogleda, kedo jo kliče. Tu vidi pred seboj veličastnega moža, za njim grede pa prelepega mladeniča. S ponižno dostojnostjo odgovori: „Grem k svojemu duhovnemu očetu“. Nato sliši: „Dobro, pozdravi ga tudi od moje strani!“ Zdaj neznanega moža bolj natanko pogleda; zdel se jej je tako veličasten in lep gospod, da je bila vsa raz sebe, mislila je, da ni več na svetu. — V priprostosti pravi sama pri sebi: „kako veličasten gospod!“ ter misli gotovo je „velik božji služabnik“. Zato se oserči ter ga vpraša, kedo je, in kako se imenuje? „Jaz sem don Saljvator odgovori, in ta le mladenič je brat Angelj. Povej p. Feliksu, da me dobro pozna, in jaz njegga; in da sem sklenil dati mu, kar zahteva od mene.“ Po teh besedah se poslovila.

Ko pride v cerkev, pové Marija Frančiška z otroško priprostostjo svojemu spovedniku, kaj se ji je na poti prigodilo. Razsvetljeni božji služabnik je vedel katerih posebnih milosti je vedno prosil Gospoda; izprašal jo je vse natanko in kmalu spoznal, da se jej je prikazal na poti Odrešenik sam ter govoril z njo.

Modri mož pa jo je hotel za zdaj pustiti v nevednosti. Zato jej reče, da bi prikril resnico, in ne povedal kake neresnice, se solznimi očmi le, da je njegov stari prijatelj in znanec. Ako bi jo še kedaj srečal, naj ga pozdravi v njegovem imenu in opomni na to, kar ga je prosil.

Res ga je kmalu zopet srečala na ravno tistem kraji in v ravno taki obleki. Hotela mu je sporočiti, kar jej je naročil spovednik. Pa gospod j. prehitil ter jej sam pove vse. Potem jej še pravi: „Povej svojemu spovedniku, da bom njegovo prošnjo v kratkem izpolnil. Tudi ga zahvali v mojem imenu, da te tako dobro in modro vodi.“

Potem gre gospod dalje in jej zgine izpred oči. Ko je p. Feliksu sporočila, kar jej je naročil, jel je na ves glas ihteti. Marija Frančiška se začudi, ker še ni videla nigdar svojega vodnika jokati. Vpraša ga, zakaj joka; ta pa molči, ker jej ni mogel povedati vzroka, da ji ne bi bil razodel, kedo je gospod „don Saljvator“. Bile so pa to solze popolnega kesanja, ki so izvirale iz čiste božje ljubezni. Za to milost je vže več časa prosil Gospoda v goreči molitvi. Mariji Frančiški le reče: „Pač moram jokati! zakaj velik božji služabnik je! Če ga boš še ker-

daj srečala, prosi ga, naj me obišče. Tudi ti se mu priporoči, ker je, kakor sem rekel, velik svetnik!“

Marsikateri stariši, so želeli našo svetnico za botro svojim otrokom. S tem so hoteli ž njo stopiti v neko duhovno sorodstvo in tako po njej otrokom, da, vsej hiši, božji blagoslov dobiti. Ravno iz tega namena si je neki pošten in pobožen kupec Jernej Peluso po imenu, kot posebno milost sprosil, da sme biti njegova žena biremska botra Mariji Franciški. Svoji birmanki pa je potem hotel tudi kako veselje napraviti.

Kakih deset ur hoda od Napolja proti vzhodu je sloveča božja pot „Monte Vergine“ — „Deviška gora“. Od davnih časov prihajajo na ta kraj od blizu in daleč pobožni romarji, da bi se priporočili nebeški kraljici. Okoli leta 1120 je namreč sv. Gviljelm sezidal na tem hribu cerkev in samostan. Tudi Marija Franciška je vže dolgo želela romati k temu Marijinemu svetišču. G. Peluso jo povabi, naj gre z njegovo družino tja na božjo pot. Neizrečeno je bila vesela tega povabila, ker se je spolnila njena najbolj goreča želja; tudi je imela dovoljenje svojih starišev. Vse to so se dogovorili zvečer.

Drugo jutro gre Marija Franciška na vse zgodaj v cerkev sv. Lucije, da bi prosila tudi svojega spovednika dovoljenja. Mej potom v cerkev jo zopet sreča neznani „don Saljvator“ ter jej pravi: „Marija Franciška, le pojdi na božjo pot na Deviško goro; tudi jaz bom prišel tje.“ Marija Franciška se začudi tem besedam! Ne more umeti, od kod zna neznani mož, kar se je zvečer sè svojim botrom in stariši dogovorila. To svoje čudenje razodene tudi svojemu spovedniku. „Oj, kako velik služabnik božji mora pač biti ta don Saljvator“ — mu reče, — „res bi rada zvedela, kedo mu je povedal, da bom šla na božjo pot na „Deviško goro“. Modri p. Feliks jej tudi zdaj ni hotel razodeti resnice, kakor se je naučil od Gospoda samega. Rekel jej je samo: „Le pojdi, moj otrok, le pojdi! Rad ti dam na pot svoj blagoslov, ker bo tudi don Saljvator tje šel. Slušaj ga pa vse, kakor tudi svojega botra, kar bi to velel na poti.“

V kratkem so odrinili. Marija Franciška se je peljala sè svojo botro in tovarišico Marijo Felicijo na enem vozu, pred njimi na drugem se je peljal gospod Peluso. Komaj so bili zunaj mestnih vrat, plane svetnica na vozu kvišku kakor bi hotela dolu skočiti ter pravi od samega veselja vsa raz sebe: „Oj, glejte! don Saljvator, don Saljvator je! Obljubil mi je, da pride,

in res je vže tukaj!“ — Pa na njeno veliko žalost jej precej zopet zgine izpred oči. Vender ga je mej potom videla še dvakrat. Na večer so prišli v Avellino, kjer so morali prenočiti. Svetnica ni v tem kraji nikoger poznala, niti je keda tukaj bila. Boter sè vso družbo je hotel prenočiti v hiši nekega kraljevega urednika, s katerim sta si dopisovala. Ko je pa svetnica stopila čez prag, je obledela in postala silno žalostna. Videti je bilo, kaker bi terpela smertne bolečine. Svoji tovarišici pa kar naravnost reče: „Ne upam si ostati v tej hiši.“ Te besede zelo osupnejo botra; dobro je vedel, da živi urednik v pregrešni zvezi. Kot vesten mož je tudi sam le zavoljo sile hotel prenočiti pri njemu. Zato prične tolažiti služabnico božjo, rekši da sam dobro sprevidi, kako terpi v tej hiši; na vse zgodaj jo hoče rešiti. Vender je bila vso noč v največih skerbeh, vso noč ni zatisnila očesa. Tudi je imela vedno okno odperto, češ, da čuti peklenski smrad, od kar je stopila v hišo. Zgodaj zjutraj je bila rešena neljube ječe in kmalu je prišla na toliko bolj prijeten kraj — k Marijinemu svetišču.

Ko so se pripeljali v podnožje gore, je hotela Marija Frančiška stopiti z voza in peš iti, pa gospod Peluso jej ni tega dovolil. Ko je prišla družba do cerkve, zagleda svetnico eden redovnikov, ki je tukaj opravljal službo spovednika za romarje — imeli so ga vsi za svetnika — vpré svoje oči v njo, ne meneč se za druge, in prične glasno klicati, da so tudi drugi hiteli gledat, kaj je: „Sv. Marjeta Kortonska je prišla! Pojdite gledat svetnico! Glejte ta le je!“ — in kazal je s perstom na njo.

Samá pa se za to ni nič zmenila: naravnost v cerkev je šla in ostala v molitev zamaknjena in zatopljena ves božji dan do sončnega zahoda. Na jed še mislila ni; kaker po navadi ob postih ni ves dan prav nič jedla. Ko so zvečer cerkev zaperli, otide sè svojo tovarišico v hišo, ki je bila odločena za romarice. Tudi tukaj ni zavžila prav nič. Zopet je vso noč prečula v molitvi in premišljevanji. S pervim dnevnim svitom je šla v cerkev, kjer je prejela sv. obhajilo, kaker tudi poprejšnji dan. Potem je ostala ves božji dan v cerkvi pri raznih pobožnostih. Ko jo negdo opomni, da naj bi vsaj nekaj jedi vžila, odgovori, da jo sv. obhajilo krepča bolj kaker dovolj. — In res se je večkrat v njenem življenji prigodilo, da po več dni ni zavžila družega kaker sv. obhajilo. Ravno tako je preživela tudi tretji dan. Le notranja gorkota, ki jej je tudi z lic žarela, jo je prisi-

lila, da je šla nekaj tronotkov iz cerkve na prosto. Tukaj je našla vodo, v kateri si je roke in obraz ohladila, ne da bi bila pila. Vsi drugi so mej tem stali okoli ognja in se greli; zakaj na tem visokem hribu je vedno mraz. Tako je bilo prav merzlo tudi takrat, če tudi je bilo mesca maja.

Ko pride čas, da se naši romarji odpravijo proti domu, zagledajo spremljevalci na enkrat, kako je stekla svetnica po hribu doli, kaker bi jo nesel veter; videti je bilo, da se komaj z nogami dotika tal, kaker poje visoka pesem o božji nevesti. Še le čez eno uro so jo našli, sedečo na kamenu kri bljuvajočo in britko jokajočo. Gospod Peluso jo vpraša, zakaj je tako nevarno letela? „Don Saljvator me je klical,“ odgovori žalostno: „rekel mi je, da ga ne bom več tako pogostokrat videla in naj bom pripravljena na hudo terpljenje in notranjo zapuščenost, potem me je pustil samo.“ Vsa družba razen Marije Frančiške je vedela, kedo je ta neznani gospod Saljvator, ker jim je razodel skrivnost p. Feliksa. Osupnil jih je ta odgovor, da so bili žalostni. Nihče ni odgovoril na to. Gospod Peluso pa je spoznal nevarni stan svetnice in nasledke bljuvanja kervi; zato ga je jelo skerbeti, da mu ne bi opešala tukaj pod milim nebom. Vender poln terdne vere, je zaupal na povelje p. Feliksa, ki jej je vzkazal, da ga mora v vsem slušati. Za to jej reče prav odločno: „Jaz te hočem v Napolj pripeljati tako zdravo, kaker sem te od ondot odpeljal. Iz pokorščine moraš biti tako zdrava in terdna, da bomo mogli popotovati dalje.“ — Tako se je precej tudi zgodilo; jenjala je bruhati kri in mogla dalje popotovati brez vsake nevarnosti. Zopet so šli skozi Avellino in morali ostati v vže omenjeni hiši. Naša svetnica se je je hotela ogibati toliko časa, kar jej je bilo moči, to je do terdega mraka. Mej tem je šla sè svojo tovarišico na sprehod po bližnjem polji. Tukaj je našla kmetice, ki so delale na polji, nekoliko previsoko prepasane, kar je proti sramožljivosti. Ko so zagledale služabnico božjo, so hitale k njej, da jej poljubijo obleko, če tudi je še niso nigdar videle in torej ne poznale.

Marija Frančiška je porabila to priliko, da jih je prav ljubeznjivo in milo opomnila, naj se vedno tako oblačijo, tudi pri delu, da ne bodo žalile čuta sramožljivosti, naj darujejo dela svojih rok Bogu, naj imajo pri delu vedno Boga pred očmi in hodijo po potu strahú božjega. Tudi naj pogostokrat prejemajo sv. zakramente. Če bodo tako ravnale, gotovo se bodo zveličale

v stanu. keterega jim je odločila božja previdnost. S temi prijaznimi besedami se je božja služabnica tako prikupila tem dobrim ženicam, da se kar niso mogle ločiti od nje. Ko je imela drugo jutro odriniti proti Napolju, so prišle zopet na vse zgodaj, spremile jo precej daleč in se potem sè solznimi očmi poslovile od nje.

Tako se je naša svetnica vernila z božje poti, na kateri jo je njen nebeški ženin obsipal z velikimi nebeškimi tolažbami, pa jo hotel s tem pripraviti na boj in terpljenje, ki je tista razbeljena peč. v kateri se pokaže čisto zlato resnične čednosti.

KRATEK NAUK

o vzvišenosti, potrebi in koristi svete maše.

Po sv. Leonardu Portomavriškem.

(P. A. F.)

I. Poglavje.

Tri velike vzvišenosti svete maše.

(Dalje.)

Vzvišenost in častitost sta dva prav močna vzroka, ki morata geniti serce, to pa, kar je koristno, ne nagiba samo, temuč vkljub vsemu nasprotovanju skoraj vedno zmaga. Ako je za tebe vzvišenost in potreba svete maše malo važna, ne boš pa mogel, da ne bi cenil velike koristi, katero prinaša sveta maša, živim in mertvim, pravičnim in grešnikom, v življenji in smerti in tudi celo po sami smerti. Misli si, da si ti tisti evangelijski dolžnik, ki je napravil deset tisoč talentov dolga in je bil poklican plačevat. Ponižal se je, priporočal in prosil odloga da bo mogel popolnoma poplačati svoj dolg. „Poterpi z mano in vse ti bom povernil“ (Mat. 18, 26.). Ravno tako moraš delati tudi ti, ki nimaš samo enega, ampak mnogo dolgov pri nebeški pravici. Ponižati se moraš in prositi toliko časa, koliker ga potrebuješ, da boš pri sveti maši, pa si bodi svesti, da boš ž njo dobro poplačal vse svoje dolgove.

Sveti Tomaž Akvinski nam vsem pripoveduje, kakšni so ti dolgovi, ki jih imamo pri Bogu in pravi, da so posebno štirje in vsi štirje neskončni. Pervič smo dolžni hvaliti in častiti Njegovo neskončno veličastvo, ki je vredno neskončne hvale in časti; drugič smo mu dolžni zadostiti za toliko storjenih grehov; tretjič smo dolžni ga zahvaliti za toliko prejetih dobrot in četrtoč prositi njega, ki daje vse milosti. Kako pa bomo mi, ki smo revne stvari, ki potrebujemo celo zraka, da dihamo, mogli poplačati vse te velike dolgove? Glej. po prav lahki poti, ki mora razveseliti mene, tebe in vse. Skerbimo, da bomo pri mnogih mašah, bodimo pri njih kaker le moremo pobožno, plačujmo več ko moremo svetih maš, pa naj bodo naši dolgovi še tako veliki in brezštevilni, sè zakladom, keterega bomo dobivali iz svete maše, bomo mogli poplačati vse do zadnjega. Da boš bolj razsvetljen in bolj poznal te dolgove, jih bom razložil vse štiri enega za druzim, kar te ne bo malo potolažilo, ko boš videl preveliko korist in nevsehljivo bogastvo. katero moreš zajemati iz tako bogatega studenca in ž njim poplačati vse svoje dolgove.

Pervi dolg, keterega imamo pri Bogu, je: njega častiti; saj to zapoveduje natorna postava sama, da je vsaki nižji dolžan čast svojemu višjemu, in koliker večja je tega velikost, toliko večje mora biti spoštovanje, ki se mu skazuje. Od tod se sklepa, da, ker ima Bog neskončno velikost, mu gre tudi neskončno češčenje. Ali siromaki mi! Kje bomo dobili darilo, ki bi bilo vredno našega stvarnika? Le pregledi vse stvari vesoljnost ne najdeš je reči, ki bi bila Boga vredna. Oh Boga vredna daritev ne more biti nič razun Boga samega! On, ki sedi na sedežu svojega veličanstva, mora stopiti doli in položiti se kaker dar na naše oltarje, da se tako popolnoma zlaga češčenje z visokostjo njegovega neskončnega veličastva. To se godi pri sveti maši; v njej je Bog češčen koliker zasluži, ker ga časti Bog sam, Jezus, ki se polaga na oltar kaker daritev ter s tem narazložljivim podverženjem časti presveto Trojico tako kaker zasluži češčena biti, tako, da vse druge časti, ketere ji skazujejo druge stvari, v primeri s tem Jezusovim ponižanjem, zginejo kaker zvezde pred soncem. Pripoveduje se ¹⁾ o neki sveti duši

¹⁾ 1. 2. art. 3, ad 19.

²⁾ Sanct. Jure p. 3. c. 10.

ki je Boga preserčno ljubila in to svojo gorečo ljubezen izlivala v stoternih željah. Oh, moj Bog, je govorila, moj Bog, o da bi imela toliko serc, koliker je listja na drevju, koliker je sončnega prahu v zraku in kapljic v vodi, da bi te mogla tako ljubiti in častiti kaker zaslužiš. Oj, da bi imela v oblasti vse stvari, bi jih hotela položiti k tvojim nogam, da bi se raztopile v ljubezni do tebe, da bi te jaz ljubila bolj ko vse skupaj, tudi bolj ko vsi angelji, bolj ko vsi svetniki, bolj ko ves raj. Ko je nekega dne tako goreče zdihovala, je slišala ta le Gospodov odgovor: „Potolaži se, hči, zakaj z eno samo sveto mašo, pri kateri si pobožno, mi daš vso čast, katero želiš, in še neskončno več.“ Ali se boš morebiti čudil, ko slišiš tak odgovor? Nimaš se zakaj; ker naš dobri Jezus ni samo človek, temuč tudi pravi in vsegamogočni Bog; zato, ko se poniža na oltarji, z dejanjem tega ponižanje celi presveti trojici skaže neskončno čast, in tako tudi mi, ki z njim združeni darujemo veliko daritev, po njem dajemo Bogu neskončno čast. Oh kako imenitno opravilo! Le recimo še enkrat, kako imenitno opravilo! zakaj silno važno je, da se tega prav prepričamo. Da, da, mi skazujemo Bogu, ko smo pri sveti maši, neskončno čast. Zdaj stermi in dobro ponisli, da je resnično, kar sem rekel, da duša, ko je pobožno pri sveti maši, Bogu skaže večo čast ko tam gori v nebesih vsi angelji in vsi svetniki skupaj. Zakaj ti so slednjič vender le samo stvari in ravno tako je tudi njih čast omejena in ni neskončna: pri sveti maši se pa ponižuje Jezus, njegovo poniževanje ima pa neskončno zasluženje in neskončno vrednost v sebi iz zato je čast, katero dajemo Bogu po Jezusu pri sveti maši, neskončna čast. Ako je pa taka, kako dobro plačujemo Bogu svoj prvi dolg sè sveto mašo! Oh slepi svet, kedaj boš spregledal in razumel tako važne resnice? In ti si boš še upal govoriti: E n a m a š a v e č a l i m e n j, k a j z a t o ! Oj strašna slepota!

Drugi naš dolg, keterega imamo pri Bogu, je ta, da moramo zadostiti njegovi pravici za toliko storjenih grehov. Oh kako neizmeren je ta dolg! En sam smertni greh toliko tehta na tehnci božje pravice, da ga ne premorejo dobra dela vseh marternikov in vseh svetnikov, ki so bili, so in bodo. In vender moreš z daritvijo svete maše, ako premisliš njeno notranjo veljavo in vrednost, popolnoma zadostiti za vse storjene grehe. Da boš umel, koliko si dolžan Jezusu, prevdarjaj to: dasi ravno je bil on ražaljen, vender še ni bil zadovoljen s tem, da je zadostil

božji pravici za nas na Kaljvariji, dal nam je in nam še zmirom daje način zadostovati z daritvijo svete maše. Zakaj pri sveti maši se ponavlja ravno tista daritev, katero je daroval Jezus svojemu Očetu na križi za grehe vsega sveta; ravno tista božja kri, s ketere ceno je odkupil človeški rod, se obrača in daruje posebno pri sveti maši za grehe tega, ki mašuje ali plača mašo in vseh, ki so pri tako trepetanja polni daritvi. Ne kaker bi brisala daritev svete maše sama iz sebe neposredno naše grehe kaker zakrament svete pokore, temuč ker jih briše posredno ko nam pridobiva razne potrebne pomoči notranjih nagibov, dobrih navdihovanj in delavne milosti božje, da vredno obžalujemo svoje grehe ali že mej sveto mašo ali o drugem primernem času. In zato Bog sam ve, koliko duš stopi iz blata grehov z nenavadnimi pripomočki, ketere dobivajo od te božje daritve. Tu pomisli, da ta daritev pomaga človeku, ki je v smertnem grehu ne sè spravo, temuč s prošnjo. Vsi grešniki bi morali biti pri mnogih svetih mašah, da bi prejeli laglje milost spreobrnjenja. Dušam pa, ki živijo v milosti božji, daje neko čudno moč, da se ohranijo v stanu milosti, in briše neposredno (to je splošna misel) vse male grehe, ako jih vsaj splošno obžalujemo, kaker jasno uči sveti Avguštin: „Ako je gdo pobožno pri sveti maši, ne bo padel v smertni greh in odpustljivi grehi mu bodo odpuščeni.“¹⁾ Gdor bo tedaj pobožno pri sveti maši, bo prejel veliko moč, da ne bo smertno grešil, in odpuščeni mu bodo vsi mali grehi, ketere je storil do te ure. Nad tem se ne smeš čuditi, zakaj, kaker sveti Gregor pripoveduje²⁾, ako so svete maše, ketere je dajala brati vsak pondeljek neka vboga žena za dušo svojega moža, ki so ga bili divjaki odpeljali v sužnost in je mislila, da je mertev, ako so te svete maše pretergale verige na nogah in žabice na rokah tako, da je bil ves čas, ko so se brale svete maše zanj, prost in odklenjen, kaker je sam terdil svoji ženi, ko se je oproščen domov vernil, koliko bolj moramo mi verovati, da premore raztergati taka daritev dušne zaderge, kakeršne so odpustljivi grehi, ki imajo dušo tako rekoč vjeto in je ne pustijo delati s tisto prostostjo in gorečnostjo, s ketero bi delala brez teh zaderžkov. O srečna sveta maša, ki nas postavlja v prostost božjih otrok in zadostuje za vse zaslužene kazni naših grehov!

¹⁾ Supra Can. quia passus de cons. 2.

²⁾ lib. 4. Dial. c. 57.

Tedaj je zadosti, mi boš rekel, ako sem pri sveti maši ali dam za njo, da poplačam vse naj večje dolgove, ketere sem napravil pri Bogu s tolikimi grehi; zakaj sveta maša ima neskončno vrednost in ž njo dam Bogu neskončno zadostenje. Pa le počasi, prosim, zakaj dasi ravno je sveta maša neskončne vrednosti, moraš vender vedeti, da jo sprejema Bog v omejeni in določeni meri, bolj ali manj, kaker je večja ali manjša priprava tega ki jo daruje, ali jo plača, ali je pri nji: „Katerih vero poznaš in pobožnost vidiš,“ pravi sv. cerkev v tihi molitvi. S temi besedami spominja, kar veliki učenički¹⁾ za terdno učijo, da večji ali manjši zadoščenje za kazni zaslužene z našimi grehi določuje boljša ali slabša priprava tega, ki mašuje ali ki je pri maši. kaker sem zgoraj omenil. Zdaj občuduj tu zmoto tistih, ki iščejo maše bolj hitre in manj pobožne, in, kar je še hujše, ki so pri maši z majhino pobožnostjo ali pa z nobeno. Res je, da so vse daritve glede zakramenta enake, pravi sveti Tomaž,²⁾ niso pa vse enake glede dobrot, ki prihajajo iz njih. Zato koliker večji je mašnikova dejanska ali vedna pobožnost, toliko obilniši bo tudi sad njegovega namena. Ne razločevati mlačnega duhovnika od pobožnega bi bilo ne razločevati, ali je majhina ali velika mreža. s katero loviš ribe. Ravno to velja tudi o tistih, ki hodijo k sveti maši. In dasi ravno te opominjam, kaker vem in znam, da bodi pri mnogih svetih mašah, moram vender reči, da bolj gleda na večjo pobožnost kaker pa na večje število. Zakaj, ako boš imel več pobožnosti pri eni sami sveti maši, kaker kedo drugi pri petdesetih, boš Boga bolj počastil in večji dobiček imel — tudi tisti, ki se imenuje „iz opravljenega dela,“ — kaker ga bo imel oni sè svojim večim številom pedesetih maš. „Pri zadoščenji se gleda, pravi sveti Tomaž, bolj na čutila tega, ki daruje, kaker pa na velikost daru.“³⁾ In dasi ravno je res (kaker terdi neki veljaven pisavec.) da z eno samo sveto mašo, ako si pri nji posebno pobožno, vtegneš zadostiti pravici božji za vse storjene grehe, če si tudi še tako velik grešnik — na kar meri sveti tridentinski zbor, ko pravi, da z darovanjem te svete daritve daje Bog dar spokornosti in po pravi spokornosti odpušča največe, naj gerše in nezmerne grehe: „Po nje

¹⁾ Lug. dist. 9. num. 103.

²⁾ 3. qu. 82. a. 6.

³⁾ 3. p. q. 79. art. 5.

darovanju daje milost in dar spokornosti ter odpušča huda dela in tudi neizrečeno velike grehe,“ — pri vsem tem se moraš venderle zagotoviti bolj ko moreš s tem, da boš hodil k mnogim mašam in da boš pri njih koliker boš mogel pobožno, zakaj ti ne poznaš ne svoje notranje priprave, s katero si pri maši, ne zadoščenja, ki se ž njo vjema. In srečen ti, ako boš terdno zaupal v božje vsmiljenje, ki se čudovito kaže v tej božji daritvi in če boš s to živo vero, zbran in pobožno pri vseh mašah, pri katerih boš le mogel biti, jaz ti povem, da boš lahko imel v svojem sercu to lepo upanje, da pojdeš kar naravnost v nebesa, ne da bi okusil vice. K maši tedaj, k maši! in ne izreci nigdar več tistih pohujšljivih besed: ena maša več ali manj, to nima dosti v sebi!

(Dalje prih.)

Cvetlica z domačega verta

(Dalje).

Taki so toraj bili časi, ko se je leta 1597 rodil naš Krištof. Razne okoliščine kažejo, da so njegovi stariši morali biti precej premožni. Imeli so lastno hišo na velikem tergu zraven hiše gospoda Šerenburga. Tudi je kesneje bil Krištof prijatelj z najbolj veljavnimi meščani, županom in drugimi čislanimi možmi.

Krištof je imel le enega brata, Janeza, in eno sestro, Marijo, ki sta oba ostala mej svetom. Mej tremi otroci je vender mali Krištof že v nežni mladosti, ko je bil še pod skerbjo svojih starišev, najbolj kazal znamenja svojega prihodnjega svetega življenja. Še kot otrok se je izogibal otročjemu razveseljevanju; deržal se je modro ter skoraj ves dan premolil in v pobožnih vajah preživel. Kako je bil vsmiljenega serca, spoznamo že iz tega, da je košček kruha, ki so mu ga dajali stariši vsaki dan, precej dal prvemu siromaku, ki ga je videl, sam pa se je postil mesto vbozega.

Četudi je bil zelo bistrega uma, ga vender niso dali dalje študirati. Naučil se je samo brati, pisati, računati, toraj početne nauke. Tudi v šoli ga je vse rado imelo, posebno učitelji so bili zadovoljni ž njim zaradi nenavadne pazljivosti in lepega izgleda,

ki ga je dajal svojim součencem. Veli se, da je sedel na svojem mestu, kaker bi bil pribit h klopi. Tudi tu je revne tovariše prejko ne večkrat razveselil s kakim kosom kruha. Sploh so ga imeli že takrat za nekako čudo.

Prav posebno veselje pa je imel za slikanje ali malanje; zato se je ž njim najraje pečal in v njem se najbolj izuril.

Dobro vedoč, da bo enkraj treba odgovor dajati od vsakega hipa življenja, je močno cenil zlati čas in zelo sovražil postopanje. Če ni slikal ali kaj družega delal, je pa molil ali premišljeval.

Posebno rad je zahajal v bližnjo špitalsko cerkev svete Elizabete¹⁾. Tu je bila neka podoba matere Božje, ki se je ni mogel nikoli dosti nagledati. Mnogokrat je pripeljal tja tudi svoje mlade tovariše, da so skupaj počastili kraljico nebeško. To češčenje matere Božje je pri njem z leti rastlo ter tudi mnogo pripomoglo, da se je bolj izuril v slikanji, ker je vedno mislil na Marijin mili obraz in zlasti rad slikal njene podobe.

Le trinajst let so mogli roditelji to čudežno dete pri sebi imeti. Ko zapazi v štirinajstem letu svoje starosti skrivno in očitno zalezovanje poželjivega mesa in goljufivega sveta, sklene vmekniti predragi zaklad svoje deviške čistosti v frančiškanski red, leta 1611. Da mu je bil ta sklep iz nebes navdan, je konec njegovega življenja dosti jasno pokazal.

Sveta, kakeršen je dandenes sploh, je žal za mlade ljudi ki se za zmirom od sveta poslové in v samostanu Bogu posveté. Ali sveto pismo pa blagruje moža, ki nosi jarem Gospodov od mladosti, ki mu že cvet svojega življenja in vse upanje lepe, vsele prihodnosti daruje. Zato se ne vstrašite, dragi slovenski stariši, temuč veselite se, če tudi kateri vaših otrok k vam pride z enakim sklepom. Ne da bi jim branili, še napeljujte jih, da se jim take želje v sercu zbude, pomagajte jim zlasti s tem, da jih po kerščansko zrejate, slabega varujete in molite zanje. Bodite prepričani, nikoli vam ne bodo bolj varno spravljani, kaker če ste jih Bogu darovali; to se ve, da le, ako je to tudi njihova

¹⁾ Te cerkve svete Elizabete, vdove, ogerske kraljične, v mestnem špitalu, (odtod ime špitalskim ulicam) so se leta 1564 polastili ljubljanski luterani in jo skoraj 40 let v lasti imeli. Primož Trubar je v njej deset let oznanjeval novo vero. Ko je bilo pa luteranstvo odpravljeno, je precej na praznik vseh svetnikov l. 1598 škof Hren v procesiji tja prišel, raztergal luteranske knjige, razbil kerstni kamen ter prvi zopet bral v njej sveto mašo. Tu je tudi pozneje vsaki dan maševal slovenski pesnik Valentin Vodnik.

popolnoma prosta in resna volja. Nikaker namreč nočemo reči, da jim vsiljujete poklic, če niso zanj. To bi bilo ne samo nespa-
metno, ampak tudi krivično. Krištofove stariše je tolažilo prepri-
čanje, da bo dobro poskerbljeno, za njih in vse njihove, ako bo-
goljubni sin v samostanu za nje moli; zato mu niso branili, če-
ravno so imeli v tako mladih letih še vso oblast nad njim.

Ljubljanski frančiškani so takrat stanovali na mestu se-
danje gimnazije ali latinskih šol; precej zraven so imeli cerkev
Vnebovzvetja matere Božje. mej sedanjim tergovskim učiliščem in
gimnazijo. Na tem mestu so se naselili leta 1233, kmalu po smerti
svetega Frančiška († 1226), ko so jim Ljubljančanje na prigo-
varjenje svetega Antona Padovanskega, učenca sv. Frančiška,
leta 1231 postavili samostan zraven cerkve sv. Filipa¹⁾. Leta
1491 prevzeme ta samostan druga frančiškanska veja, observanti
iz avstrijske frančiškanske okrajine, in ti ga z neketerimi drugimi
leta 1559 prepuste okrajini bosensko-hervaški, ki je v turških
vojskah zgubila vse samostane, razun Tersata in Senja. Proti
koncu 16. stoletja se morajo tudi ti vmekniti iz Ljubljane, nekaj
zavoljo luteranske sile, nekaj zavoljo pomanjkanja²⁾. Leta 1596
se naselijo v izpraznjeni samostan na novo poklicani oo. jezuiti,
pa le za eno leto. Potem pride bolnišnica notri. Ko izginejo iz
iz dežele luterani, se frančiškani okoli leta 1609 spet vernejo v
svoj samostan, kjer ostane ob enem še špital do 1612. leta. V
letih 1612-1615, ko je stopil Krištof v ta red, je štela okrajina
tele samostane: Ljubljana, Tersat, sveta Gora, Novomesto, Senj,
sveti Leonard pri Jaski in Pazin, pa dve samostanski hiši:
Berdovac in Jaska na Hervaške m. Leta 1613 prevzeme ljubljans-
ki samostan avstrijska frančiškanska okrajina; ali od 1615 na
dalje je spet bosensko-hervaški³⁾.

Mladi Krištof, po svoji goreči želji sprejet v ljubljanski sa-

¹⁾ Mej Slovenci je bil ta red vpeljan leta 1229 v Terstu in Gorici, 1233
pa v Ljubljani (in Zagrebu). Okoli leta 1235 so stali ti in drugi slovenski
samostani pod vodstvom P. Janeza de Plano Carpino, ki je bil učenec svetega
Frančiška, združeni pod imenom „Custodia Bosnae-Argentinae“. Od leta 1514
se je zvala „Provincia Bosnae-Croatiae S. Crucis“ do reformacije v letu
1688 in od tega časa „Provincia Carniolae S. Michaelis“ do 1708; od takrat
pa do danes „Provincia S. Crucis Croatiae-Carnioliae“.

²⁾ Cela provincija je imela l. 1596 v 7 samostanih in 2 samostanskih
hišah le 60 redovnikov.

³⁾ Kesneje, v letih 1672-1688 je bil iz nova sezidan. Leta 1785 pa so
bili frančiškani prestavljeni v avguštinski samostan „pred Mostom“, kjer so
še zdaj.

mostan začne kot duhovni sin svetega Frančiška Serafinskega popolnoma Bogu posvečeno življenje. Zamenivši svetovno obleko za borno redovno suktnjo dobi po stari navadi z novim stanom tudi novo ime, brat Hijeronim. ter ostane v Ljubljani ko redovni novinec.

Precej prvo leto začne, znebiti se vsega, kar bi ga bilo vtegnilo motiti, z velikanskimi koraki napredovati na potu popolnosti, ki jo je nastopil že mej svetom. Zavoľjo tega se hitro zelo prikupi svojemu magistru ali učitelju v novicijatu in to tim bolj, ker je bil spreten in pripraven za vsako delo. Na vso moč si prizadeva vodilo svojega reda natančno izpolnjevati, po duhu in čerki. Veselje ga je videti, kako je celo male naredbe in predpise zvesto zverševal, kako je pazil že na vsak migljaj svojih poglavarjev. Vsa svoja dela je daroval Mariji na čast, ketere poseben častivec je bil že mej svetom, keteri je že v svoji mladosti obljubil vedno čistost ter se ji bil vsega izročil. Z unanjim svetom se zdaj ni pečal več; v samostanu pa je želel vsakemu biti pokoren.

Zveršivši novicijat, leta 1612, napravi trojno obljubo, pokorščine, vboštva in čistosti. Lahko si mslimo, kako vestno je izpolnjeval to obljubo vse svoje nadaljnje življenje.

Močno je berzdal svoje počutke in pokoril svoje mlado telo. Post, bič, gola tla, to je, kar je privoščil vpornemu mesu. Košček kruha mu je bil večkrat hrana celega dne. Skerbno je pazil na svoje oči, na svoje poglede, da se ne bi pasli na posvetni nečimernosti, ketero je prostovoljno zapustil.

Da je mogel več moliti, je manje spal. Cele noči je prebil v molitvi in premišljevanji prebritkega terpljenja Kristusovega. Večkrat so ga radovedni bratje skrivaj opazovali skozi luknjo pri ključavnici, najprej v Ljubljani, kesneje tudi v Ankoni na Laškem, kako se je mej premišljevanjem, zamaknjen v nebeške reči, od tal kvišku vzdignil in z razpetimi rokami prosto v zraku visel, kaker da zlato njegovo dušo k sebi vleče magnet, ki je Kristus. Kar se iz bukev ne da naučiti, to se je tu Hijeronim učil v premišljevanji.

Marsiketeri bravec si morebiti misli: „Ke bi se le mogel tudi jaz tako vtopiti v molitev! Dvakrat, trikrat začnem očenaš, pa ga še ne spravim skupaj, kaker treba. Ke bi se mogel malo zamekniti, potem bi bilo že veselje moliti“. — Na to bi jaz djal: Ali res meniš, da so svetniki in služabniki božji sè zamaknjenjem

prišli do goreče molitve, ali pa da jih je molitev vedno veselila? Kaker povsod, se je treba tudi tu vaditi. Tudi oni so se morali bojevati proti razmišljenosti in pripravljati se na molitev, ker so bili ravno tako ljudje kaker mi. Sè stanovitnostjo se vse doseže. Varuj se, kader greš v cerkev, na poti nepotrebne govorenja in pozvedovanja, in ko stopiš na cerkveni prag, pusti posvetne skerbi in misli zunaj; ne boj se, da te ne bi počakale. In če pri vsem tem nisi imel v cerkvi družega, kot boj z raztresenostjo, meni verjemi, dobro si molil, ali vsaj zaslužno.

Veliko zatajevanje Hijeronimovo nam kaže tudi njegova postelja. Dvoje lesenih desak, velikokrat pa gola tla, to so blazine za njegov kratki telesni počitek.

Ali ta ostrost do samega sebe ga ni zapeljala, da bi bil zanemarjal svoje dolžnosti in opuščal dela, ki so mu bila izročena v samostanu. Z veseljem je želel biti vsakemu podložen, vsem postreči, slehernega zadovoljiti. Če je bilo delo bolj poniževalno, raje ga je opravljal. Roke so mu bile pri delu, serce pri Bogu.

Koliker mu je preostajalo časa, ga je z dovoljenjem vikših porabil tudi v samostanu za slikanje. Posebno rad je napravljaval različne podobe matere Božje: Marijo s Kristusom v naročji, ali žalostno mater Božjo pod križem, ali sedečo pri jaslicah, njen beg v Egipt, vnebovzetje i. t. d.

Še moramo omeniti enega mesta, kamer je rad zahajal; to je bila bolnišnica. Bolnikom streči, jih tolažiti, jim lajšati terpljenje, misli njihove obračati na moža bolečin in njegovo žalostno mater, to je bila njegova skerb, njegovo kratkočasje, njegovo veselje. In za to je imel dosti priložnosti prav blizu. Kaker je bilo prej omenjeno, je bila namreč v samostanu takrat nekoliko časa ob enem tudi bolnišnica, toraj prilike dovolj, nabirati si zasluženje s telesnimi in duhovnimi deli vsmiljenja.

Najljubši kraj na svetu pa mu je bila cerkev, mesto pred tabernakeljnomo. Častiti, moliti in hvaliti presveto Rešno Telo; prejemati je trikrat, štirikrat v tjednu, ali pa tudi vsaki dan in sicer z največim spoštovanjem, z najpriserčnišo pobožnostjo, to mu je bilo življenje, to največe veselje na svetu.

117
(Konec prih.)

P. Celestin Fošner.

duhovnik 1. reda sv. Frančiška pri Sv. Trojici
v slovenskih Goricah na Štajarskem.

(Dalje.)

Gašpar pride srečno v mestno šolo v Konjice; bila je pa vsa nemška, zato tudi nekaka pripravna šola za nemški gimnazij ali latinske šole. Gašpar se nič ni pripravljajl za to nemško šolo, saj še tudi oče niso krojača poklicali pa ne čevljarja, temuč kaker je bil pastir občinski pri svinjah, tak je bil tudi v mestu mej mestnimi na pol odraslimi učenci. Klobuk njegov. ne čern, ne siv, nobene barve ni imel. Suknjica njegova — tudi v hudi zimi — je bila lahka, lozna, nobena barva se ji ni poznala; pred kakimi petdeset leti ali še več je bila kaka janka, ali suknja ali kaka druga obleka; iz te se je Gašparju dijaška suknjica sešila. — Obutalo njegovo niso ne škornji, ne čizmi, ne sandali; kaki stvari je podobno ni lahko povedati. Vender zakaj bi ga to sramotilo, — oblačilo je le lup, luščina, jedro je imenitno: jedro pa je bilo pri Gašparju veliko vredno: nepopačeno nedolžno serce, dobra volja, zdrava pamet in zdravo, čerstvo telo.

V tistem času je bila huda lakota: ljudje so žagavico med moko mesili in s tega si kruh pekli; ali Gašpar še tega kruha ni dobil dovolj, in hodil je eno celo uro daleč v šolo, pa ravno to je storilo, da se ni omehkužil, da je vedno ter nega zdravja bil, saj je doživel pri vsem težavnem posli svoje 85. leto. — Huda zima mine, ž njo tudi težave za Gašparja; se spomladjo mu pa novo upanje napoči. Prikažejo se lepe erdeče jagode, za mladino posebno veselje. — Po daljni poti v šolo in iz šole pridno Gašper nabira jagode, ravno tako tudi gobe in globanje po gozdih in jih v Konjicah nosi na prodaj; znesek od tega porabi za bukve in druge šolske potrebe, saj mu oče dozdaš še niso drugega kupili, kaker nemško evangelje, za katero slovensko je Gašpar tako milo prosil. — Uči se prav dobro, zato pa si kupi lep bel papir in piše konjiškemu gospodu kapelanu, kateri so tudi njegov katehet bili, svoje prvo pismo:

Ljubi gospod kaplan!

Saj me poznate, ste me že mnogokrat topli in kečkali, pa ne bojte se, nikar Vam tega ne očitam, saj sem si zaslužil za volj svojih muh in nerednosti; imam pa tudi mnogo prav lepih podobic od Vas zavolj marljivega učenja keršanskega nauka. Nekaj mi je na sercu, ali mojemu očetu tega ne morem povedati, bi tudi nič ne pomagalo. Vam čem zdaj vse povedati, pomagajte mi Vi. Kedar Vas vidim pri altarju stati, ali na pridržnici, se mi tako milo zdi, da bi koj k Vam skočil, in na Vaši strani stal. Vem kako imenitno je, sv. mašo služiti in besedo božjo oznanovati: tudi jaz bi rad tako, in bil duhovni gospod kaker ste Vi, pa ne vem kako naj to storim. Vi že veste! Pišite mi in mi vse povejte, prosim lepo, čem vse rad storiti, da bi le mašnik bil. Svojih nerodnosti sem se že veliko odvadil, čem pa vse zapustiti. Pomagajte mi, kedar bom fajmošter, Vam bom vse povernil. Storite to, kar sem Vam pisal. Vaš hvaležni učenec

Gašpar Fošner.

Hvala Bogu, reče ves vesel, ko je pismo dokončano; zložil in nese pismo v farovž in ga da kuharici, naj bi ga gosp. kaplanu odrajtala. — Veliko težavno delo je Gašpar doveršil, in je res prav vesel in zadovoljen sam seboj, da je prvo svoje pismo — tako imenitno za njegovo življenje — (tudi za celo večnost zanj in neštevilno drugih) — tako izverstno napisal in tako imenitnemu gospodu izročil. Kaj mi bodo le pisali na to? se vpraša.

Gospod kaplan dobijo pismo od kuharice in gledajo, in smeje se pravijo: to mora biti pravi paglavec neumni! še nikedar nisem pisma dobil na tri ogle zloženega, in brez pečata. Kaj mi le piše? Berejo. Fošner? to je ta ciganski „čuk“! Saj še ni vse po norci, kar se neumno vidi, če ravno je na tri ogle zloženo. Kedo ve, če si ga ni Bog izvolil, kaker nekedaj malega Mojzesa in pastirčka Davida?

Čez nekoliko dni dobi Gašpar pismo, prvo v svojem življenju. Pišejo mu konjiški gosp. kaplan tako-le:

Ljubi moj Gašpar!

Tvoje pismo sem z veseljem prebral ter iz njega zvedel, da zlo želiš študent postati. Da svoj namen dosežeš, ti hočem več reči o tem povedati. — Za študenta je prvo potrebno neprenehljiva marljivost, ki se nikoli ne da lenobi premagati. Potem pride lepo pošteno obnašanje. Če tega ni, ves

človeški trud nobenega božjega blagoslova nema. Tudi nar marljiviši študent se nič lepega in dobrega naučiti ne more, če je na duši vmazan, kaker kuhinska cunjca. Dalje je treba, da si miroljuben, ker prepirljiv človek je kamenitni zemlji podoben, na kateri le osat in ternje raste. Le strah božji je začetek modrosti, prevzetnost pa pena in sleparija, ki hitro zginje. Bodi vselej lepo ponižen; saj ti nemaš nič, razun če ti Bog kaj da, in nisi nič, kaker štor, le če Bog iz tega surovega štora hoče napraviti kako lepo podobo, kar ti iz serca želim. Moraš tudi poterpežljiv biti; poterpežljivost vse premaga, in kedor študira, ima več premagovati kaker ke bi občinske svinje ali krave pasel. Nikar tedaj ne misli, če boš študent, boš imel veselo življenje. To ni res. Le vprašaj tiste, ki so že študirali, in vsi ti bodo našteli dolgo versto nadlog: glad, žejo, vročino in zimo in veliko drugih neprijetnih reči. Vsak stan ima svoje težave..... In česer zlasti vbožen študent vse svoje žive dni ne sme pozabiti, je hvaležnost. Marsikaj boš potreboval, dobri ljudje ti bodo tudi dali, ne bodi skop z „Bog poverni.“ Saj tudi ni nič geršega, kaker nehvaležen človek. Nikar se ne splaši, ampak le pogumno začni. To nič ne dene, da si siromaški. Denar študentu nič ne koristi, ampak le marljivost, pobožnost in poštenost. Tvoje bogastvo bodi nedolžno serce, za kruh ti bodo že vsmiljeni ljudje skerbili. Priden študent najde zmirom dobre ljudi, ki mu pomagajo.

Kar mene zadeva, ti bom že pomagal, koliker bom mogel. Če tvoj oče privolijo, prideš slobodno vsak čas in jaz bom storil, kar se bo dalo.

Varuj te Bog, Marija Mati božja in tvoj sv. angelj varih.

Tvoj Ph. M.

kaplan.

Gašpar vesel pismo prebere, po dva, po tri krat, in sam sebi pravi: o koliko si morem zapomniti, kaj še le bo, kedar bom študiral. Pismo svoji sestri pokaže, ki se tudi prav veseli. Zvečer Gašpar pred očeta stopi in reče: „oče! Konjiški gospod kaplan so mi pismo pisali.“ „Si že spet pa kaj norega včini!“ „O, nič hudega.“ Gašpar bere, ker oče ne znajo. Na zadnjič Gašpar in sestra prosita očeta za dovoljenje, na kar oče rečejo: Zavolj mene, naj pa bo.

Zelo dobro delo je, kedor ima zdravega in čednega sina,

ki ima glavo za to, pa tudi serce in voljo, da ga študirat da, da bi dosegel naj imenitnejši poklic duhovniški. Vender se o tej reči nekteri oče zelo zmoti; mesto da bi mu sin ko duhovnik nazaj prišel, mu pride ko popačen nevernik, potem ko je svojo dediščino in nedolžnost zapravlil, svoje stariše, brate in sestre pa v revščino potisnil. Po navadi se sme reči, da od 70 študentov, ki se snidejo v prvi latinski šoli, jih komaj pet gimnazijske studije srečno dokonča, da so v bogoslovje ali v kaki duhovni red sprejeti. Nevarnosti je za študenta neštevilno, posebno če so stariši oddaljeni, in ne morejo sina pogosto obiskati in se prepričati, v kakih okoliščinah da je. Študentje ne mislijo vsi, da bi duhovni stan si izvolili. Nekteri so že popačeni od doma in sovražijo duhovnike in lažejo črez nje, in tako veliko poštenih študentov zapeljajo in jih od duhovščine odtergajo. Neštevilno veliko je zapeljivcev, potem še zapeljive brezbožne bukve, vboštvo, katero po navadi študenta tlači in slabi, ki ga tudi zavolj pomankanja potrebne luči prisilja pri meseci se učiti, da si za vse življenje oči pokvari — teh in še sto in sto drugih priložnosti se hudič posluži, da bi zabranil duhovski stan. Blago serce in dobro voljo, pa tudi prav dobro glavo za študiranje imajo po navadi bolj vbogi, in ravno ti so zarad vboštva prisiljeni odstopiti od študiranja, popred ko so sprejeti v bogoslovje. Jaz sem poznal študenta, ki po več tjezdov ni nič tople hrane dobil; preživel se je le od soldaškega kruha, in ker v mestu tudi staje ni imel, je pri deževnem vremenu pri nizkih hišah ali hlevih zlezal pod kap, kjer so visele lestvice in drugo orodje za brambo zoper ogenj, na teh lestvicah je tedaj počival in se učil, in ob hudem mrazu se je na ujivi skrtil pod koruzno slamo, ki je bila tam v kup sestavljena kaker stog, in tukaj sedi na zmerlih tleh, in se uči ali svojo nalogo piše. Ne mislite tedaj, kako blaženo rajsko življenje študentje imajo kedar se po osem let in še več za bogoslovje in duhovščino pripravljajo. Pomagajte prav radi vbogim študentom; res prav dobro delo stori kedor blagemu mladeniču v dohovski stan pripomaga! Hvale vredna je zdajna podpora za vboge slovenske študente kot dijaška kuhinja; naj Bog tisočkrat poverne tem blagim podpornikom k duhovskemu stanu!

Obernimo se k našemu Gašperju.

V hiši Gašperjevih starišev se velike priprave delajo. Sestra njegova, Ančika, stare obleke, ponošene in lozne hlače oče-

tove išče, mero od Gašperja vzeme in začne prirezavati. Oče pravijo: le dolgo suktnjo in velike hlače prireži; veš, Gašpar, ti zelo rasteš, in to obleko moreš več let nositi; materino obutalo, „punčehi,“ mu tudi lepo na nogah stojijo, le preveč navani so pa to nič ne dè, pravijo mati, v treh letih bodo že polni. morda še premajhini; ti, Gašpar, preveč rasteš. Oče prinašajo bob in grah in lečo, pa tudi krompir; za zelo velike svetke pa prinesejo tudi neketere majhine suhe sirčke in suhe slive in orehe: „veš, Gašpar, stradati mi ne smeš! bogati nismo ravno, a kar nam je Bog dal, to imamo; bodi Bog zahvaljen!“ Vse se spravi v velik žakelj, nekaj pa tudi v ceker. keterega mora Gašpar nesti. „V imenu božjem; Bog naju spremljaj in sv. angelj varih,“ s temi besedami vzemejo oče žakelj na ramo, Gašpar pa ceker; mati ga poljubijo in rečejo: „Gašpar, na Boga ne pozabi in bodi priden, če te ravno jaz ne vidim,“ in Ančika pravi: „Gašpar, kedar domov prideš, pridi pošten kaker učen gospodič, ne kaker razuzdan fantalin.“ In kaker je nekdam sv. Rafael mladega Tobija peljal v daljno neznano deželo, peljajo sedaj stari oče Fošner svojega mladega Gašparja v daljno neznano mesto Maribor (Marburg) sreče iskat, ker vsaki človek si je sam svoje sreče kovač.

Pozno zvečer prideta v Maribor, pri sv. Magdaleni postojita pred nizkim hramom, potem gresta po temnih vozkih stopnicah v hišo nekega krojača, kateri je bil pri svojem delu, in je imel flaško žganjice pred seboj. Pogodé se. Gašpar je bil že peti študent pri tej hiši za tisto šolsko leto na „kvartir“ sprejet. Krojač je imel hudo navado, da je študentom rad žganjico piti dajal, da bi se jim bolj prikupil, in bi več dobička od jih dobil. Od onih študentov eden je iz dolge pipe tobak kadil, dva druga sta s kartami igrala, rotila se in preklinjala, in četerti stare knjižice prebira. Krojač pravi očetu Fošnerju: „Hrano tedaj od doma, pa le pogosto in veliko pripeljajte, špeha, masla, jajc, moke, kruha, krompirja in zelnih glav. Vi ne verujete, kako študenti radi jedo. Moja gospa mora celi dan kuhati, da ne stradajo.“ Tako krojač, ki le za se dobička išče in več študentov v stanovanje vzeme. „Za stanovanje za Gašparja pa mi plačate dva goljdinarja vsaki mesec; po zimi pa še za derva in luč kaj posebej. Če Vam to ni po volji, pa le kje drugje „kvartir“ iščite.“

„To je res veliko, odgovarjajo oče in segajo po svoj klo-

buk, vendar Vam hočem vse pošteno plačevati, če se bo le Gašparju dobro godilo.“ Potem so vstali hoté po noči domov iti. Gašpar jih nekoliko spremlja in pravi: „Ne zamerite mi, oče, v tej hiši se meni nič prav ne dopade.“ „Imaš prav, tudi meni ni po volji, pa zdaj ti ne morem pomagati. Moreš pač poterpeti, kar se ne da pre narediti.“ Gašpar je žalosten, pa si misli: „Oče storijo, kar morejo, zato pa hočem tudi jaz pošteno storiti, kar bom mogel.“ Molče gresta proti Magdalenski cerkvi, stopita noter in molita kratko, ker mračno je že bilo. Potem vzamejo oče blagoslovljene vode in poškropijo Gašparja; pa bilo jim je silno težko pri serci, ko so rekli: „Varuj te Bog in ljuba Mati Božja; bodi priden in pošten, rad moli in lepo se uči, pa izogibaj se hudobnih tovarišev, ker je med študenti veliko ničvrednih. To bi bila moja smert, ke bi se ti spridil. Jaz vem, da ti rad imaš mene, zato mi boš prihranil jezo in žalost.“ Gašpar voljno z glavo prikima, ker govoriti ni mogel. Debele solze so mu tekle. Tiho sta si roke podala v slovo in šla vsak po svojem potu.

(Dalje prih.)

Vaja v ponižnosti.

(Priprosto prestavljeno delce Njih Svetosti Sv. Očeta Papeža
Leona XIII. „La pratica dell'umiltà.“)

(Dalje)

XLII. Vdaj se popolnoma božjim naredbam, kaker se nežni sinček vda naročju mile matere. Pusti da On dela s teboj kar in kaker hoče, in nika se motiti ali znemiriti, temuče sprejmi od njega vse z veseljem in zaupanjem. Ako bi drugači delal, bi se skazal, da si nehvaležen njegovu dobroti in da nič vanj ne zaupaš. Ponižnost nas breskončno podverže neizmernemu bitju božjemu, ali v tem času nas tudi uči da je v Bogu vsa naša moč in tolažba.

XLIII. Ker je očevidno, da brez Boga ne moreš nič dobrega storiti, in da brez njega padeš vsaki trenutek v hudobije, da v takem stanju te more vsaka skušnjava premagati; zato

spoznaj zmirom svojo slabost in nemogočnost za vsako dobro, za kar ti je neobhodno potrebna božja pomoč. Ta misel naj te derži neodvezljivo združenega z Njim, kaker dete, katero se edino na persa svoje mile matere stiska. Ponavljaj večkrat s prerokom: „Ako ne bi bil meni Bog pomagal, bi vže zdavno moja duša v peklju prebivala“ (Ps. 93, 17.) in „Poglej name, o Gospod, in vsmili se mene; ker sem sam, in ker sem vbog.“ (Ps. 24, 16) „O Bog pazi na mojo pomoč, o Gospod hiti mi pomagati“. (Ps. 69, 1.) Naposled naj nigdar ne neha tvoja hvala Gospodu, posebno za varstvo, s katerim te obdaja, ter ga stanovitno prosi vsih posebnih pripomočkov, katerih potrebuješ, in ketere ti On edino more podeliti.

XLIV. Posebno v molitvi bodi jako ponižen, ter stoj v svetem trepetanju pred najvišjim veličanstvom. „Jaz bom govoril k mojemu Gospodu, jaz prah in pepel?“ 1. b. Moj. 18, 27. Ako zadobiš od Boga kako nenavadno milost, pomisli precej na svojo nevrednost, in kako ti jo je Bog dal le iz svoje velike miloserčnosti. Ne misli, da si jo ti zaslužil. Ako pa od Boga ne zadobiš kar želiš, ne jezi se; temuč pomisli, da moraš še mnogo in mnogo delati, da si to milost zaslužiš, ter da je Bog zadosti dober in poterpežljiv, ako te terpi pred svojim obličjem. Delaj kaker siromak, kateri čaka cele ure na vratih bogatina, da mu da miloščine, ketera polajša njegovo revščino.

Zahvala za vslišano molitev.

Z Notranjskega.

Neka oseba se zahvaljuje sv. Frančišku, sv. Antonu Padovanskemu in preljubi Materi Božji za vslišano prošnjo. Bila sem v veliki žalosti in britkosti, klicala sem na pomoč omenjena svetnika in opravljala devetnevnicu Naši ljubi Gospej vedne pomoči in obljubila v « Cvetju » naznaniti če bom vslišana. Hvala Bogu in preljubi Materi Božji, sv. Frančišku in sv. Antonu za skazano pomoč.

M. T. tretjeredaica

(Vloženih 20 kr. obrnemo za kolegij sv. Antona.)

Iz s v. Lovrenca v Puščavi.

V drugi polovici meseca avg. napadla me je v službi na Moravskem huda bolezen. Nezmožen sem bil za vsako težavno delo. V tej silni stiski se s terdnim zaupanjem obernem k Devici Mariji brez m., sv. Antonu in sv. Frančišku seraf. ter opravi m njim v čast devetdnevnic o z obljubo vslišanje v «Cvetju» naznaniti. — Za čudežno v kratkem zadobljeno zdravje izrekujem javno najserčnejšo zahvalo imenovanim svetnikom.

A. H. tretjerednik.

Iz Bohinja.

Bili smo v veliki nevarnosti, da ne bi ogenj, ki je napravil veliko strahu in škode, prišel tudi do hiše, v kateri stanujemo mi. V tej zadregi se zatečem z nekoliko drugimi osebami v goreči molitvi k presvetemu sercu Jezusovemu, k materi Božji, svetemu Jožefu, svetemu Frančišku, svetemu Antonu Padovanskemu in k svetemu Miklavžu, ki je varih naše fare, da naj nas varujejo te nesreče, in res, hvala Bogu in imenovanim svetnikom, nič žalega se nam ni prigodilo.

Tretjerednica.

(Vloženi gl. obernemo za kolegij sv. Antona v Rimu, ako drugači ne določite.)

Iz Dobré polj.

Ker sem obljubila, da bodem v «Cvetju» naznanila, ako bode Bog moje prošnje vslišal, zatorej spolnim zdaj svojo obljubo, ker sem bila, ko sem opravila devetdnevnic o res vslišana. Bodi torej čast, hvala in zahvala presv. sercu Jezusovemu in Marijnemu, sv. Jožetu, sv. Antonu Padovanskemu in sv. Frančišku Serafinskemu. Da bi zamogla pobožno živeti in srečno umreti priporoča se v molitev

A. Ž. tretjerednica.

Od sv. Lovrenca na Dravskem polji.

Mesca februvarija pret. l. mi je bila žena hud o zbolela; od začetka 40danskega posta do binkoštnih praznikov je ležala v postelji, mej tem ko sem jaz moral s tujimi ljudmi poljska in druga potrebna dela opravljati. Britke so bile te ure za-me. Bolezen žene me je bila v globoko žalost poterla, zmirom mi je bila pred očmi njena zguba in nesreča, ki me bo terla celo življenje. Ne vem, koliko potov sem storil, iskaje potrebnih zdravil, ki bi rešile

ženo preteče smerti. Menim, da ni bilo ure, da bi ne bil prosil Boga in mater božjo za njeno zdravje, pa videti je bilo, da ga ne bo več uživala. —

Ko sem v « Cvetju » bral, koliko se jih Bog vsmili po priprošnjah enega ali drugega svetnika, se me je polastila velika žalost; serce me je bolelo, ko si mislim: ljubi Bog se jih toliko vsmili in jim pomaga, ali mari tudi za-me ne bi imel pomoči? Sklenem torej z velikim zaupanjem potrebno pomoč iskati pri Bogu po priprošnji Marijini. V ta namen se podam na božjo pot k materi božji v Zagorje, mnogo vslišanih prošenj, ki so tam naznanjene. me je v mojem upanju še bolj poterdilo. Kupim dve veliki sveči, kakeršne pri Marijini podobi tam navadno gorijo, ter jej jih darujem in plačam tudi sv. mašo; verhu tega še obljubim, da hočem vslišanje svoje prošnje v « Cvetju » naznaniti. Ko opravič potem svojo pobožnost, vernem se proti domu. Ko pridem domov, vidim, da moje prošnje Bog ni zavergel. Hvala Večnemu! dosegel sem, česar sem nevreden prosil. Pustil sem bil doma ženo v postelji bolno; ko se pa z božje poti vernem, najdem jo vže hodečo po hiši ne še popolnoma zdravo, pa upanje je bilo, da bo vedno boljše.

Te verstice naj spolnijo mojo obljubo ter naj pričajo neskončno vsmiljenje božje in veliko ljubezen nebeške matere do nas, zapuščenih Evinih otrok!

Fr. N. kmet.

Dalje naznanjajo svojo zahvalo:

Neki sotrudnik «Cvetja», da je njegova sestra na priprošnjo Marije Device in sv. Deodata ozdravela dušne bolezni, za katero je bila zbolela v otročji postelji;

Neki gospod za rešenje in velikih dušnih težav;

Tretjerednica K. K. za rešenje iz dolge pravde na priprošnjo Marijino, sv. Jožefa, sv. Antona in drugih svetnikov;

Neki posestnik iz dobropoljske fare za ozdravljenje po trikratni devetdnevnicí na čast Mariji Devici, sv. Jožefu, sv. Frančišku in sv. Antonu;

J. V. poštna opraviteljica, za rešenje iz napada sovražnikov po devetdnevnicí na čast naši ljubi Gospej presvetega Serca;

J. K. tretjerednica iz Vranskega za ozdravljenje svoje sestre, ketera se tudi sama serčno zahvaljuje;

M. M. L. za skoraj nepričakovano in vender zadobljeno milost;

F. K., tretjerednik v Ptujskem okraju, za rešenje iz nevarnih skušnjav, obupljivih dušnih stisek in britkosti po priprošnji preblazene Device Marije, sv. Jožefa, sv. Stanislava, sv. Frančiška in sv. Antona ;

Neka mlada žena za duhovno pomoč v hudi bolezni na priprošnjo svete Ane in za ozdravljenje po priporočenju njenih sester sv. Antonu in sv. Frančišku ;

J. L. s Tominskega za večkratno, zlasti pa zadnjo pomoč v neki veliki zadregi dušni in telesni ;

A. G. iz Gorice za velikokratno pomoč, za ozdravljenje neke jako nevarne bolezni presv. sercu Jezusovemu, Materi Božji, sv. Frančišku, sv. Antonu Padov. in sv. Benediktu ;

M. P. tretjerednica za ozdravljenje hude vratne bolezni po devetdnevnici, katero so zanjo opravljale blage duše na čast Materi Božji, sv. Frančišku in sv. Antonu ;

Nekedo in Laporja za rešenje in velikih zadreg po devetdnevnici na čast sv. Antonu ;

M. Ž. tretjerednica od Sv. Benedikta v Slovenskih goricah za ozdravljenje ;

B. V. iz Ljubljane za vslišano prošnje ;

A. B. iz Negove za vslišano molitev po priprošnji sv. Antona ;

A. S. od Sv. Trojice ravno tako.

J. P. tretjerednik, posestnik in tergovec, za pomoč pri domači živali v dveh primerih. (Sv. maša oskerbljena).

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo :

P. A m a t K o r o š a k, mašnik 1. reda sv. Frančiška, † 29. dec. 1890 v Ljubljani ;

rajni udje 3. reda, skupščine g o r i š k e : Marija (Magdalena) Martelanc v Gorici, Uršula (Elizabeta) Pavšič iz Ravnice, Neža (Marija) Milost iz Gergarja, Marija (Elizabeta) Paulin v Ravnici ; f o j a n s k e : Marjana (Katarina) Zamar, Marija (Ana) Mačkovič ; d r e ž e n s k e : Katarina (Julijana) Fon, Ana (Elizabeta) Kurinčič, Katarina (Terezija) Volarič, Katarina Kavčič ; l i b u š e n s k e :

Marija (Uršula) Rutar, Marija (Elizabeta) Leban ; m a r i b o r s k e : Franc Černko od Sv. Petra, Elizabeta Everl iz Maribora, Alojzija Osterc iz Ljutomera, Elizabeta Šenk od Sv. Jakoba v Slov. gor., Magdalena Pinter iz Slivnice, Marija Botolo iz Lempaha, Marija Tomažič od Sv. Jurija v Slov. gor., Ana Hernet od sv. Jakoba, Margareta Gorinšek, Elizabeta Korošec iz Lempaha, Marija Matijašič, Jurij Ravpart iz Remšnika, Gertrud Ačko. Simon Nepolusk od Sv. Križa, Helena Kapun v Mariboru, Frančiška Škofič od Sv. Martina, Janez Marko od Sv. Križa, Elizabeta Drozg od Jarenine, Marija Babič v Ljutomeru, Johana Fošner v Celnici, Elizabeta Toler od Sv. Martina, Marija Pukl v Mariboru ; Elizabeta Golob v Mariboru, Jozefa Puntner v Mariboru, Kostancija Essig v Mariboru, Marija Lep od Sv. Duha, Kunigunda Klep od Sv. Janeža, Terezija Kraner od Sv. Martina ; s v e t o t r o j i š k e : Janez Polič od Sv. Trojice, Ana Simonič od Sv. Barbare, Apolonija Rozman od Sv. Antona, Katarina Grünwald od Sv. Trojice, Katarina Čeh od Sv. Boljfanka, Vido Venko od Sv. Trojice, Mihael Šiško od Sv. Benedikta, Katarina Roškar od Sv. Trojice, Johana Hanžič od Sv. Trojice, Jožef Pievec od Sv. Trojice ; d o l s k e : Voje Urša (Elizab.), Meserko Antonija (Klara), Dernovšek Marija (Klara), Pipan Janez (Aleš), Hostnik Kajetana (Antonija), Poglajen Franc (Ludvik) ; g o r j a n s k e : Helena (Frančiška) Skvarča † 2. apr. 1890, Neža (Frančiška) Pristol † 23. jun., Neža (Barbara) Slivnik † 29. sept.

Dalje se priporočajo v pobožno molitev :

Neki tretjerednik, ki ga skušnjave in dušne očitkosti nadlegujejo, da bi se jih z Božjo pomočjo iznebil ;

Neka tretjerednica priporoča sebe in svoje ;

M. F. je dala za priporočilo 12 kr., ki se oobernejo za kolegij sv. Antona v Rimu ; bodi torej priporočena.

